

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Majchrowski (przewodniczący)

SSN Jacek Wygoda (sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej, na posiedzeniu w dniu 7 lutego 2019 r., wniosku obrońcy obwinionego F. W., o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2018 r. sygn. akt II DSI 14/18,

działając na podstawie art. 27 § 1 pkt 1 lit b tiret 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., o Sądzie Najwyższym (Dz.U.2018.5 ze zm.) oraz art. 544 § 2 i § 3 k.p.k., w zw. z art. 77 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., o Sądzie Najwyższym (Dz.U.2018.5 ze zm.)

postanowił:

oddalić wniosek adwokata R. S., obrońcy obwinionego radcy prawnego F. W., o wznowienie na korzyść obwinionego postępowania dyscyplinarnego, zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II DSI 14/18.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 16 stycznia 2019 r., adwokat R. S., obrońca obwinionego radcy prawnego F. W., wystąpił do Sądu Najwyższego o wznowienie na korzyść obwinionego postępowania dyscyplinarnego zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II DSI

14/18, oddalającym kasację, jako oczywiście bezzasadną, od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 1 lutego 2018 r., sygn. akt (...), utrzymującego w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w [...], którym to orzeczeniem radca prawny F. W. został uznany winnym przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r., o radcach prawnych (Dz.U.2010.10.65 t.j., ze zm.). W uzasadnieniu wniosku obrońca wskazał na fakt, że w wydaniu postanowienia Sądu Najwyższego, w dniu 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II DSI 14/18 „brały udział osoby, co do których zachodzi uzasadniona wątpliwość czy powołane zostały zgodnie z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej”. Ponadto obrońca wniósł o zawieszenie postępowania dyscyplinarnego w sprawie radcy prawnego F. W., do czasu wydania orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej „w sprawie zainicjowanej (sic) Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 listopada 2018 r., sygn. akt II GOK 2/18, gdyż orzeczenie TSUE przesądzi o kwestiach dotyczących zgodności z Konstytucją trybu wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa i czy tak wybrana Krajowa Rada Sądownictwa dokonała zgodnego z Konstytucją i wiążącego wskazania kandydatów na Sędziów Sądu Najwyższego w tym Sędziów Izby Dyscyplinarnej”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zgodnie z dyspozycją art. 540 k.p.k., wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem może nastąpić jeżeli:

- „1) w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia;
- 2) po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że:
 - a) skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze,
 - b) skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego

złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary,

c) sąd umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne, błędnie przyjmując popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.

§ 2. Postępowanie wznawia się na korzyść strony, jeżeli Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą przepisu prawnego, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie; wznowienie nie może nastąpić na niekorzyść oskarżonego.

§ 3. Postępowanie wznawia się na korzyść oskarżonego, gdy potrzeba taka wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską”.

Z treści tego przepisu jednoznacznie wynika, że wśród okoliczności uprawniających, do wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania sądowego, brak jest tych, o których mowa we wniosku obrońcy, tj. zaistnienia u strony wątpliwości, co do zgodności z Konstytucją RP powołania sędziów, którzy brali udział w wydaniu orzeczenia kończącego postępowanie w jej sprawie. Podniesiona przez wnioskodawcę okoliczność trwania postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w sprawie pytań prejudycjalnych, skierowanych przez Naczelny Sąd Administracyjny, w trybie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, nie daje podstaw wznowienia postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu F. W.

Abstrahując od istniejących wątpliwości, co do dopuszczalności skierowania przez Naczelny Sąd Administracyjny, w sprawie sygn. akt II GOK 2/18, pytań prejudycjalnych w trybie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zauważyć należy, że ewentualne orzeczenie TSUE, jakie być może zapadnie w przedmiotowej sprawie, będzie mogło być rozważone pod kątem zaistnienia przesłanki do wznowienia postępowania sądowego, wskazanej w art. 540 § 3 k.p.k. Samo prowadzenie postępowania przez TSUE, nie może być uznane za przesłankę uzasadniającą wznowienie postępowania na tej podstawie. Skoro zaś nie jest dopuszczalne

wznowienie zakończonego postępowania sądowego, tym samym – nie jest możliwe jego zawieszenie.